

Arrest

nr. 337 609 van 12 december 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. RICHIR, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 31 juli 2019 samen met haar minderjarige kinderen (Z., A., Y., S. en Sh.), diende op 2 augustus 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26). Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 18 november 2013 in Zweden (Eurodac).

Verzoekster gaf in het kader van een eerste verzoek om internationale bescherming aan dat zij medische attesten heeft van de ziekte van haar kinderen Y. en Sh. (CGVS-vragenlijst, stuk 9). Zij verklaarde te zijn gehuwd met W.A. in 2007 te Palmyra en dat haar echtgenoot in Griekenland verblijft (soms in Kalimata, soms in Athene). Hij woont er al twee jaar en zij woonde met hem samen toen ze daar was (DVZ-verklaring, stuk 9, p. 7).

Zij heeft haar verzoek om internationale bescherming ingediend samen met haar 5 kinderen, die haar vergezellen (*Ibid.*, p. 8). Haar oudste vier kinderen beschikken over de Syrische en Zweedse nationaliteit, terwijl haar jongste kind, Sh., over de Syrische nationaliteit zou beschikken (*Ibid.*).

Verzoekster erkende dat haar vingerafdrukken werden genomen in Zweden in het kader van een procedure tot het bekomen van internationale bescherming eind 2013 en werd erkend als vluchteling (*Ibid.*, p. 9). Zij heeft haar originele documenten achtergelaten in Griekenland bij haar man, maar stelde dat deze sowieso niet meer geldig zijn, omdat de verblijfsvergunning in 2013-2014 werd afgegeven en vijf jaar geldig was (*Ibid.*, p. 11).

Gevraagd naar de specifieke reden waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zei verzoekster dat vele mensen op een positieve manier spraken over België, dat het leven hier goed is. Haar zoon kan hier ook verzorgd worden. Toen zij België had bezocht in 2017, was het land haar al bevalen (*Ibid.*).

Zij stelde nog dat zij in goede gezondheid verkeerde, maar een beetje last had van de schildklier (*Ibid.*).

Ze wil niet terugkeren naar Griekenland, omdat zij geen band heeft met dit land en haar zoon in België wil laten verzorgen, omdat hij het syndroom van Down heeft (*Ibid.*).

Ze wil niet terugkeren naar Zweden en verklaarde als volgt: *“De behandeling in Zweden was goed en het is een goed land. Ik wil echter niet terug naar Zweden voor twee redenen: Ik hield niet van het klimaat, het weer is er slecht. Ten tweede voor de gezondheidszorg. Mijn man was daar ziek en werd daar niet geholpen. Bovendien hebben ze niet de waarheid gezegd over mijn zoontje (toen ik zwanger was hadden ze me daar niet gezegd dat hij ziek was). De mensen zijn koud in Zweden, er is geen sociaal leven.”* Gevraagd waarom zij Zweden heeft verlaten als erkend vluchteling, antwoordde verzoekster: *“Voor bovenstaande redenen. Ik had daar ook geen familie.”* (*Ibid.*).

Over de plaatsen van verblijf en landen van doorreis vertelde verzoekster dat zij begin 2013 Syrië heeft verlaten, en via Turkije naar Zweden is gereisd. In juli 2017 heeft verzoekster Zweden verlaten, via België, waar zij een maand verbleef om familie te bezoeken, en is naar Griekenland gereisd. In Griekenland verbleef zij bij familie. Ze wou niet terugkeren naar Zweden. Verzoekster was toen zwanger en moest bevallen. Ze wou haar zoontje daar ook laten verzorgen. Op 31 juli 2019 is verzoekster met haar kinderen naar België gekomen (*Ibid.*, p. 12).

Verzoekster werd een advocaat, I. Simone, toegewezen. Die was aanwezig gedurende het persoonlijk onderhoud op 8 december 2021 en heeft verzoekster ook bijgestaan tot de terechtzitting van de Raad van 22 april 2022 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster had de mogelijkheid om alle bewijzen bij te brengen die zij relevant achtte voor het eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekster beperkte zich tot enkele attesten over de psychologische opvolging van Sh. die aan het syndroom van Down lijdt en een kopie van haar Syrische identiteitskaart (Documenten VIB 1, stuk 6; Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8).

Op 17 januari 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek, omdat verzoekster reeds internationale bescherming had in Zweden. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 20 mei 2022, nr. X).

De Raad heeft het beroep verworpen dat werd ingediend tegen een bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2022 (RvV 29 september 2022, nr. X).

1.2. Op 21 oktober 2022 diende verzoekster haar huidige, tweede verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26*quinquies*).

1.3. Op 20 december 2024 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek (EU-onderdaan) in hoofde van Z., A., Y. en S.

1.4. Op 20 december 2024 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek (volgend verzoek).

1.5. De beslissingen van 20 december 2024 werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd (RvV 16 juli 2025, nrs. X, X, X, X en X).

De Raad merkte op dat de motivering van de bestreden beslissing niet toeliet te begrijpen op grond van welke motieven de bestreden beslissing oordeelde dat er voor verzoeksters kinderen, in tegenstelling tot de eerste procedure, bijzondere elementen werden vastgesteld, eigen feiten, die een apart onderzoek

rechtvaardigden en een afzonderlijke beslissing noodzaakten bij een verzoek om internationale bescherming in eigen naam en aldus in afwijking van het vermoeden van artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet dat een verzoek ook in naam van de minderjarige kinderen wordt ingediend. De Zweedse nationaliteit die wordt vermeld, gaf in het kader van de eerste procedure geen aanleiding tot een afzonderlijke beslissing, noch in de administratieve fase, noch in beroep, zodat de Raad niet inzag op welke (nieuwe) grond dit nu wel aanleiding gaf tot een afzonderlijke beslissing. De Raad merkte verder op dat ten aanzien van het jongste kind, Sh., geboren in Griekenland, op het moment van de behandeling van het beroep nog geen inhoudelijke beslissing werd genomen door de commissaris-generaal over diens verzoek om internationale bescherming. De Raad stelde dat hij zich niet kon uitspreken over dat verzoek, terwijl het de commissaris-generaal niet is toegelaten om de beoordeling van diens verzoek te schorsen totdat de behandelingsprocedure van de andere verzoeken is beëindigd.

1.6. Op 27 augustus 2025 nam de commissaris-generaal opnieuw de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek (EU-onderdaan) in hoofde van Z., A., Y. en S. De beroepen zijn gekend onder rolnummer X, X, X en X.

Op 27 augustus 2025 nam de commissaris-generaal wederom de beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek (volgend verzoek) wegens geen nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 29 augustus 2025 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 21/10/2022
Overdracht CGVS: 09/01/2023*

U had op 24 juni 2024, van 09.10 uur tot 11.36 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Annelore Vangenechten loco meester Juliette Richir, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Op 2 augustus 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op [...] mei 1983 in Alsokhna in de provincie Homs.

U verliet Syrië in 2013. U bent getrouwd en hebt vijf kinderen. Uw man regelde dat u naar Zweden kon reizen. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in er werd u internationale bescherming toegekend. U woonde op verschillende plaatsen in Zweden. U kreeg problemen met uw man omdat hij u slecht behandelde en de Zweedse autoriteiten namen uw kinderen af voor zes maanden. Toen u de kinderen terugkreeg verliet u Zweden in juni 2017. U reisde met uw man en kinderen naar Griekenland waar uw jongste zoon, Sh.W. (CGVS (...), DVZ (...)) geboren werd. Uw vier oudste kinderen hadden in 2016 en 2017 de Zweedse nationaliteit verkregen. U verliet vervolgens in 2019 uw man en reisde met uw kinderen naar België om bij uw familie te zijn. U legde ter staving van dit verzoek een psychologisch attest van uw zoon en uw identiteitskaart neer.

Uw eerste verzoek werd op 17 januari 2022 niet-ontvankelijk verklaard omdat u reeds internationale bescherming genoot in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Zweden en u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden geëerbiedigd worden, niet weerlegde. De documenten die u neerlegde, veranderden niets aan deze vaststellingen. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 20 mei 2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest 273039. De raad volgde daarbij de analyse en conclusies van het CGVS.

Op 21 oktober 2022 diende u uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming in. U haalt aan dat uw jongste zoon ziek is. Verder wil u niet terug naar Zweden omdat u daar niet goed behandeld bent geweest en omdat uw man daar momenteel verblijft en hij u heeft bedreigd. Daarnaast haalt u aan dat uw verblijfsstatuut in Zweden werd ingetrokken.

U legt volgende documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming: talrijke medische documenten en attesten over uw zoon Sh., twee klachten over feiten die in België plaatsvonden met uw zonen A. en Y., een vraag om overplaatsing van centrum aan Fedasil, een verklaring van een advocaat over de mogelijkheid tot scheiding, een attest over een opleiding die u volgde en de beslissing van

het Zweedse migratieagentschap om de verblijfsvergunning van u, uw echtgenoot en uw zoon Sh. in te trekken.

Op 20 december 2024 nam het CGVS voor u een beslissing van niet-ontvankelijkheid omdat u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De dossiers van uw kinderen werden afgesplitst omdat zij zich in een andere juridische situatie bevinden.

Op 16 juli 2025 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. De Raad merkt op dat de motivering van de thans bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen op grond van welke motieven de bestreden beslissing oordeelt dat er voor uw kinderen, in tegenstelling tot de eerste procedure, bijzondere elementen worden vastgesteld, eigen feiten, die een apart onderzoek rechtvaardigen en een afzonderlijke beslissing noodzaken bij een verzoek om internationale bescherming in eigen naam en aldus in afwijking van het vermoeden van artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet dat uw tweede verzoek ook in naam van uw minderjarige kinderen is ingediend. De Zweedse nationaliteit die wordt vermeld, gaf in het kader van de eerste procedure geen aanleiding tot een afzonderlijke beslissing, noch in de administratieve fase, noch in beroep, zodat de Raad niet inziet op welke (nieuwe) grond dit nu wel aanleiding kan geven tot een afzonderlijke beslissing. De Raad merkt verder op dat ten aanzien van uw jongste kind, Sh., geboren in Griekenland, op het moment van de behandeling van onderhavig beroep nog geen inhoudelijke beslissing werd genomen door de commissaris-generaal over diens verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt dat hij zich niet kan uitspreken over dat verzoek, terwijl het de commissaris-generaal niet is toegelaten om de beoordeling van diens verzoek te schorsen totdat de behandelingsprocedure van de andere verzoeken is beëindigd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een van niet-ontvankelijkheid omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, meer bepaald Zweden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de bijkomende stukken die u aanbrengt, en die de door u uiteengezette situatie bevestigen, met name de beslissing van intrekking van de Zweedse verblijfsdocumenten van uzelf, uw echtgenoot en uw zoon Sh., de documenten over de overplaatsing van het centrum omwille van de

problemen met uw echtgenoot en het attest van de advocaat over de onmogelijkheid om van uw echtgenoot te scheiden, moet immers worden benadrukt dat deze elementen weliswaar betrekking hebben op aspecten die niet ter discussie staan maar geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat u, met de door u aangehaalde motieven, het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden geëerbiedigd worden, niet weerlegt. U brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt.

Hoewel u in uw vorige verzoek namelijk niet met stukken aantoonde dat uw Zweedse verblijfstitel werd ingetrokken, oordeelde de RvV reeds in haar arrest dat de intrekking van uw verblijfstitel niet betekent dat u geen internationale bescherming meer geniet in Zweden (Arrest 270 727, p. 6-7). Ook wat betreft de problemen met uw echtgenoot oordeelde de Raad reeds dat u niet aantoonde dat uw levensomstandigheden in Zweden hierdoor de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken en dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Zweedse autoriteiten en er uw rechten niet kan doen gelden Arrest 270 727, p. 8).

Met betrekking tot andere documenten die u neerlegt met betrekking tot elementen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name de documenten over de medische situatie van uw zoon Sh., de twee klachten over de feiten die in België met uw kinderen A. en Y. hebben plaatsgevonden en het attest van een opleiding die u in België volgde, moet voorts worden benadrukt dat deze elementen niet worden betwist, maar evenmin aantonen dat uw levensomstandigheden in Zweden hierdoor de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken en dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Zweedse autoriteiten en er uw rechten niet kan doen gelden.

Uit de informatie in uw dossier blijkt dat uw zoon Sh., geboren in Griekenland en nooit in Zweden geweest, een verblijfsvergunning heeft verkregen in Zweden omwille van de familieband met zijn ouders die internationale bescherming genieten in Zweden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat een familielid inderdaad een verblijfsvergunning (residency permit) kan verkrijgen omwille van gezinshereniging. Indien het gezinslid naar Zweden gaat, kan dit familielid de procedure om internationale bescherming te bekomen, doorlopen (zie AIDA rapport p. 135: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/05/AIDA-SE_2024Update.pdf). In casu heeft uw jongste kind, Sh., niet in Zweden verbleven, en beschikt hij aldus niet over internationale bescherming in Zweden. Het CGVS kan dan ook, conform de interpretatie van het Hof van Justitie (arrest HvJ-EU, XXXX tegen Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in de zaak C-483/20, d.d. 22/2/2022), voor S. geen beoordeling ten aanzien van Zweden maken. Dit arrest werd niet mee in rekening genomen tijdens de behandeling van uw eerste verzoek, gezien de beoordeling en beslissing in kader van het eerste verzoek dateert van voor dit arrest. Gezien het arrest van het HvJ uitdrukkelijk stelt dat "Zijn verzoek kan bijgevolg niet op die grond niet-ontvankelijk worden verklaard", kan het CGVS aldus geen beoordeling maken ten aanzien van Zweden voor Sh. Dit werd reeds meermaals geduid door de RvV en de Raad van State (zie arresten RvV 30 oktober 2023, nr. 296 492, RvS, dd. nr. 260.193 van 20 juni 2024). Sh. beschikt enkel over de Syrische nationaliteit en geniet géén internationale bescherming in een andere EU lidstaat. De beoordeling voor Sh. dient dan ook ten aanzien van Syrië te gebeuren. Zoals steeds op de website van het CGVS werd geduid ([https://www.cgvs.be/nl/actueel/ verlenging-opschorting-syrie-0](https://www.cgvs.be/nl/actueel/verlenging-opschorting-syrie-0)), is de beoordeling ten aanzien van Syrië opgeschort omwille van de veranderende situatie in Syrië en een gebrek aan informatie. De behandeling van het verzoek van Sh. is géénszins opgeschort tot de behandelingsprocedure van de andere verzoeken is beëindigd, maar u en Sh. bevinden zich in een andere juridische situatie.

Om diezelfde reden kan ook voor uw andere kinderen die over de Zweedse nationaliteit beschikken, niet overgegaan worden tot eenzelfde beslissing als in uw hoofde.

Zij beschikken namelijk evenmin over internationale bescherming in Zweden, gezien zij over de Zweedse nationaliteit beschikken. Ook in hun hoofde dient het CGVS dan ook over te gaan tot een aparte beslissing in hoofde van uw kinderen, nu zij over een andere nationaliteit en aldus over een andere juridische status beschikken dan uzelf.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

*“- De artikelen 1 en volgende van het Verdrag van Geneva van 28.07.1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953, en artikel 1, lid 2, van het Protocol van 31 .01.1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967;
- De artikel 8 van Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- De artikelen 2 en 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13.11. 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, en de inhoud van de verleende bescherming, zelf een herschikking van Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming;
- De artikel 22 van de Grondwet;
- De artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.”*

Zij licht toe als volgt:

“Verzoekster betwist de betreden beslissing.

Eenzijds heeft de wederpartij geen rekening gehouden met de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en het belang van het kind; anderzijds is zij niet nagegaan of verzoekster in concreto nog over een verblijfsvergunning beschikte.

1.

Verzoekster bevindt zich in België met haar vijf minderjarige kinderen, die allen om internationale bescherming verzoeken.

Voor vier van hen, Z., A., Y. en S.W., heeft verweerster een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond dat zij de nationaliteit hebben van een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Zweden.

Met betrekking tot verzoeksters jongste zoon, Sh.W. (DVZ. (...) - CGVS. (...)), heeft verweerder nog geen beslissing genomen.

Op 03 juli 2025 besloot de tegenpartij echter dat haar vordering ontvankelijk was, na een ondervraging door de Délégué Général aux Droit de l'Enfant (Algemeen Afgevaardigde voor de Rechten van het Kind).

De CGVS stelt uitdrukkelijk in haar beslissing dat Sh. geen bescherming geniet in Zweden.

Ze legt uit dat haar aanvraag moet worden geanalyseerd met betrekking tot Syrië.

Uit haar beslissing blijkt dus duidelijk dat zij Sh. van zijn familie wil scheiden, aangezien hij niet naar Zweden zal worden teruggestuurd, maar ofwel naar Syrië, ofwel toestemming zal krijgen om op Belgisch grondgebied te blijven, in tegenstelling tot zijn hele familie.

Verzoekster en haar vijf kinderen wonen samen in hun opvangcentrum en vormen een echt gezin. Het is voor verzoekster dan ook ondenkbaar om naar Zweden terug te keren zonder haar jongste zoon, voor wie dus nog een verblijfsprocedure loopt.

Het scheiden van verzoekster van haar jongste zoon zou leiden tot een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, dat het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven waarborgt.

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens stelt dat

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de door de griffie van het Hof gepubliceerde Guide to Article 8 of the European Convention on Human Rights, die een overzicht geeft van de jurisprudentie over dit artikel, staat het volgende:

“325. The essential ingredient of family life is the right to live together so that family relationships may develop normally (Marckx v. Belgium, 1979, § 31) and members of the family may enjoy each other's company (Olsson v. Sweden (no. 1), 1988, § 59). Regard for family unity and for family reunification in the event of separation are inherent considerations in the right to respect for family life under Article 8. (Strand Lobben and Others v. Norway [GC], 2019, § 204).

329. A child born of a marital relationship is ipso jure part of that “family” unit from the moment and by the very fact of his or her birth (Berrehab v. the Netherlands, 1988, § 21; Naltakyan v. Russia, 2021, §§ 157-58). Thus, there exists between the child and its parents a bond amounting to family life. [...]

330. Where the existence of a family tie with a child has been established, the State must act in a manner calculated to enable that tie to be developed and legal safeguards must be established that render possible as from the moment of birth, or as soon as practicable thereafter, the child's integration in his family (Kroon and Others v. the Netherlands, 1994, § 32).”

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven is ook vastgelegd in de Belgische wetgeving in artikel 22 van de Grondwet.

2.

In het bestreden besluit houdt verweerster geen rekening met verzoeksters privé- en gezinsleven, aangezien zij de moeder is van een minderjarig kind dat om internationale bescherming verzoekt, waarover zij nog geen beslissing heeft genomen en dat dus nog legaal in België verblijft. Zij overweegt geenszins dat de bestreden beslissing zou kunnen leiden tot de scheiding van verzoekster en haar jongste zoon, waardoor hun recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zou worden geschonden.

In dit geval heeft verweerster de Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven volledig met voeten getreden door zijn beslissing niet te motiveren met betrekking tot de eerbiediging van bovengenoemde rechten en beginselen.

Ter herinnering: het belang van het kind is vastgelegd in verschillende internationale, Europese en nationale instrumenten die in dit geval bijzonder relevant zijn:

– article 3 de la CNUDE : « Bij alle beslissingen over kinderen, of ze nu worden genomen door openbare of particuliere welzijnsinstellingen, rechtbanken, administratieve autoriteiten of wetgevende instanties, moeten de belangen van het kind de eerste overweging vormen. »

– article 23 de la Directive européenne d'accueil (2013/33/UE du 26 juin 2013) : Bij de uitvoering van de bepalingen van deze richtlijn die betrekking hebben op minderjarigen laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind. De lidstaten zorgen voor een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, spirituele, morele en sociale ontwikkeling van minderjarigen. »

– article 24 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne «bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, het belang van het kind voorop moet staan».

– article 22bis de la Constitution : « Elk kind heeft recht op respect voor zijn morele, fysieke, psychologische en seksuele integriteit. [Ieder kind heeft het recht zijn mening te uiten over alle aangelegenheden die hem of haar betreffen; aan deze mening wordt passend belang gehecht in overeenstemming met de leeftijd en het begrip van het kind.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die bijdragen tot zijn ontwikkeling. Bij alle beslissingen die hen betreffen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. »

– article 57/1§4 de la loi du 15 décembre 1980 : “Het belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet hanteren bij het onderzoeken van een aanvraag voor internationale bescherming. »

De richtlijn kwalificatie vermeldt uitdrukkelijk in overweging 18: “Wanneer zij het belang van het kind beoordelen, dienen de lidstaten in het bijzonder rekening te houden met het principe van het gezinshereniging, het welzijn en de sociale ontwikkeling van het minderjarige kind, overwegingen met betrekking tot de veiligheid en de bescherming, en de mening van het minderjarige kind, afhankelijk van zijn of haar leeftijd en volwassenheid.”

Deze beperkingen van de uitoefening van fundamentele rechten, in combinatie met de elementen die hieronder worden ontwikkeld, vallen onder vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève van 1951.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaald dat artikel 8 er in wezen op gericht is het individu te beschermen tegen onwettige inmengingen door een openbare autoriteit in de uitoefening van zijn recht op respect voor zijn privé- en familielevens.

Uit talrijke teksten, zowel in het Europees recht als in het Belgisch recht, blijkt dat het aan de asielinstanties is om bijzondere omzichtigheid aan de dag te leggen bij verzoeken om internationale bescherming van kwetsbare personen en rekening te houden met hun kwetsbaarheid.

Artikel 20(3) van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU bepaalt: "Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met een mentale stoornis en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld".

Haar motivatie is dus volledig gebrekkig.

Alleen al om deze reden moet de bestreden beslissing worden herzien of nietig worden verklaard.

2.

Ter herinnering: ter ondersteuning van haar tweede verzoek om internationale bescherming heeft verzoekster nieuwe bewijzen overgelegd van een beslissing tot intrekking van haar verblijfsvergunning.

Dit bewijs was nooit eerder overgelegd.

Verzoekster had subsidiaire bescherming gekregen in Zweden, die had geleid tot een permanente verblijfsvergunning in maart 2014.

Deze verblijfsvergunning werd op 3 augustus 2021 ingetrokken wegens langdurige afwezigheid van het grondgebied (vertrek in 2017).

De wederpartij betwist de intrekking van deze verblijfsvergunning niet.

Verzoekster vroeg of zij bij terugkeer haar permanente verblijfsvergunning kon terugkrijgen en of zij nog subsidiaire bescherming van vóór 2014 kon genieten.

Volgens de website van het migratieverket (de officiële website van de Zweedse migratiedienst) varieert de mogelijkheid om een verblijfsvergunning in Zweden terug te krijgen naar gelang van de tijd die zij in Zweden heeft doorgebracht en de tijd die zij buiten Zweeds grondgebied heeft doorgebracht.

«

- « You must have a valid passport
- You must have previously lived in Sweden for a certain period of time
- If you have lived abroad for no more than three years, then to be granted a new residence permit in Sweden, you must have previously lived here (with a residence permit) for at least four years.
- If you have lived abroad for over three years, then to be granted a new residence permit, you must have previously lived in Sweden (with a residence permit) for at least ten years or have other grounds for being granted a new residence permit.
- You must have some sort of connection to Sweden The Swedish Migration Agency assesses how strong a connection you have to your country of origin, compared to your ties to Sweden. For example, if you have started a family in a country outside Sweden, it will be more difficult for you to get a residence permit through your ties to Sweden. »

Gelet op verzoeksters situatie en de wettelijke voorwaarden kan zij duidelijk geen verblijfsvergunning krijgen op basis van haar vorige vergunning: zij heeft niet lang genoeg in Zweden gewoond en is te lang weggeweest.

Wat de subsidiaire bescherming betreft die zij vóór 2014 heeft ontvangen, wordt in het Aida-verslag van 20 juni 2025 verklaard dat deze bescherming beperkt is tot 13 maanden. Het kan worden verlengd met 2 jaar, maar de persoon kan dan een permanente verblijfsvergunning aanvragen, maar dit is nu afhankelijk van een verblijf van 3 jaar in het land en financiële draagkracht.

Ook hier kan de aanvrager geen aanspraak meer maken op subsidiaire bescherming.

Eiser schreef de Zweedse autoriteiten aan op 18 juni 2024:

"Madam, Mr Ambassador,

This is addressed to you in my capacity as advisor to Mrs. M.K.A.- (...).

The Swedish authorities have decided to withdraw my client's residence permit in 2021.

Is the decision final or can my client request that her residence permit be returned?

Thank you for your attention to this.

Please accept the expression of my most distinguished feelings, » (bewijsstuk 1).

Naar aanleiding van deze e-mail werd geen actie ondernomen.

Uit deze elementen blijkt duidelijk dat de opposant niet langer een verblijfsvergunning of beschermingsvergunning op Zweeds grondgebied heeft.

De wederpartij heeft in haar beslissing geen informatie verstrekt die deze bevinding in twijfel zou trekken.

In een arrest van 25 oktober 2024 (nr. 315 448) heeft het Hof van Beroep twee vaststellingen gedaan met betrekking tot de intrekking van internationale bescherming in een lidstaat:

- Dit kan een nieuw element vormen in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 indien dit element niet werd vermeld/toegepast bij een vorig verzoek om internationale bescherming op Belgisch grondgebied.

- Het bewijs van de intrekking van een beslissing in een lidstaat vormt een concreet element waarmee het vermoeden kan worden weerlegd dat de verzoeker zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem voorheen door de lidstaat werd toegekend.

Zo concludeerde het Gerecht: "6.5. Derhalve blijkt in casu dat verweerster geen gebruik kan maken van de mogelijkheid waarover zij beschikt om verzoekers verzoek om internationale bescherming krachtens artikel 57/6, lid 3, punt 1, derde alinea, van de wet van 15 december 1980 niet-ontvankelijk te verklaren op grond dat hem reeds internationale bescherming is verleend in een andere lidstaat, in casu Griekenland.

6.6. Hieruit volgt dat de gegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht in het licht van het land waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft, in casu de Gazastrook, en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980".

Zij zal verzoeker de vluchtelingenstatus toekennen.

In een arrest van 30 april 2025 (nr. 326 080) heeft het Gerecht van eerste aanleg een beslissing van het CGVS vernietigd op grond dat de verblijfsvergunning was ingetrokken en dat geen informatie was verstrekt over de mogelijkheid om de verblijfsvergunning terug te krijgen in geval van terugkeer naar de lidstaat. : [citaat]

In het onderhavige geval verklaarde verzoekster dat zij in Zweden het slachtoffer was geweest van ernstig huiselijk geweld.

Zij heeft Zweden acht jaar geleden verlaten.

Ze is alleen met vijf kinderen, waarvan de jongste, Sh., acht jaar oud, ernstig gehandicapt is.

Hij heeft een algemene ontwikkelingsachterstand die verband houdt met het syndroom van Down (taalproblemen, gebrek aan netheid, psychomotorische problemen).

Naast de bewezen onmogelijkheid om haar verblijfsvergunning/bescherming in Zweden terug te krijgen, bevindt zij zich in een situatie van onmiskenbare kwetsbaarheid.

Deze elementen werden voorgelegd aan de CCGRA als onderdeel van de procedure voor de rechtbank van Céans.

Ze werden echter niet vermeld in de beslissing, die een "knip- en plakwerk" was van de eerste beslissing.

Dit is zeer betreurenswaardig, vooral omdat het indirect betrekking heeft op kinderen.

Gelet op deze factoren dient aan verzoekster de vluchtelingenstatus te worden toegekend of dient op zijn minst de beslissing van het CGVS nietig te worden verklaard zodat het CGVS de aanvraag ontvankelijk kan verklaren op basis van de intrekking van haar verblijfsvergunning en verzoeksters verzoek om bescherming met betrekking tot Syrië kan onderzoeken."

2.2. Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU luidt als volgt:

"Het "belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit."

Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU luidt als volgt:

"De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn [2011/95/EU], behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten."

Artikel 7 van de Richtlijn 2013/32/EU bevat een regeling voor de verzoeken namens personen ten laste of minderjarigen. Deze bepaling stelt het volgende:

"1. De lidstaten zorgen ervoor dat elke handelingsbekwame meerderjarige het recht heeft een eigen verzoek om internationale bescherming te doen.

2. De lidstaten kunnen bepalen dat een verzoeker een verzoek kan doen namens de personen die te zijn ten laste komen. De lidstaten zorgen er in deze gevallen voor dat de meerderjarigen die ten laste van de

verzoeker komen, ermee instemmen dat namens hen een verzoek wordt ingediend en dat zij, indien zij daar niet mee instemmen, zelf een verzoek kunnen doen.

De instemming wordt gevraagd op het tijdstip waarop het verzoek wordt ingediend of uiterlijk wanneer de meerderjarige die ten laste van de verzoeker komt, persoonlijk wordt gehoord. Vooraleer de instemming wordt gevraagd, wordt elke ten laste komende meerderjarige persoonlijk en individueel medegedeeld wat de relevante procedurele gevolgen zijn van het indienen van een verzoek namens hem en van zijn recht om een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming te doen.

3. De lidstaten zorgen ervoor dat een minderjarige het recht heeft om een verzoek om internationale bescherming te doen, ofwel zelf als hij daartoe volgens het recht van de betrokken lidstaat handelingsbekwaam is, ofwel via zijn ouders of andere volwassen familieleden, of via een volwassene die voor hem verantwoordelijk is, hetzij krachtens de wet, hetzij volgens de gangbare praktijk in de betrokken lidstaat, of via een vertegenwoordiger.

4. De lidstaten zorgen ervoor dat de in artikel 10 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (10) bedoelde bevoegde instanties het recht hebben om namens een niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in te dienen, indien deze instanties op grond van een individuele beoordeling van de persoonlijke situatie van de minderjarige van mening zijn dat deze beschermingsbehoeften in de zin van Richtlijn 2011/95/EU kan hebben.

5. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen:

a) in welke gevallen een minderjarige zelf een verzoek kan doen;

b) in welke gevallen het verzoek van een niet-begeleide minderjarige moet worden ingediend door een vertegenwoordiger zoals bedoeld in artikel 25, lid 1, onder a);

c) in welke gevallen de indiening van een verzoek om internationale bescherming ook wordt beschouwd als de indiening van een verzoek om internationale bescherming voor ongehuwde minderjarigen.”

Artikel 33, lid 2, van de Richtlijn 2013/32/EU bevat een limitatief aantal gronden die toelaten om een verzoek al dan niet niet-ontvankelijk te verklaren, met name:

“2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;

c) een land dat geen lidstaat is, uit hoofde van artikel 38 voor de verzoeker als veilig derde land wordt beschouwd;

d) het verzoek een volgend verzoek is en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU; of

e) een persoon die ten laste van de verzoeker komt, een verzoek indient nadat hij er overeenkomstig artikel 7, lid 2, mee heeft ingestemd dat zijn geval deel uitmaakt van een namens hem ingediend verzoek en geen met de situatie van de ten laste komende persoon verband houdende feiten een apart verzoek rechtvaardigen.”

In een situatie zoals die thans voorligt, waarin verzoekster haar tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, samen met haar vijf minderjarige kinderen, is het in het belang van het kind vereist dat de behandeling van dergelijk verzoek eerst wordt voorafgegaan door een onderzoek naar de ontvankelijkheid ervan.

Artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

In § 4 wordt gesteld dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

Paragraaf 5 bepaalt dat indien de verzoeker met toepassing van § 1, eerste lid, een verzoek om internationale bescherming indient namens de minderjarige vreemdeling, de commissaris-generaal één beslissing neemt die geldt voor al deze personen. De minderjarige vreemdeling wiens verzoek in toepassing van § 1, eerste lid, ingediend werd, heeft geen mogelijkheid meer om een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde te vragen.

Artikel 57/1, § 6, van de Vreemdelingenwet stelt nog:

“In afwijking van paragraaf 5 kan er respectievelijk een afzonderlijke beslissing of een arrest worden genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van de in paragraaf 1 bedoelde minderjarige vreemdeling, indien er bijzondere elementen worden vastgesteld door voormelde instanties die een afzonderlijke beslissing noodzakelijk maken.”

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 31 juli 2019 samen met haar minderjarige kinderen (Z., A., Y., S. en Sh.), diende op 2 augustus 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 17 januari 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het eerste verzoek om internationale bescherming. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 20 mei 2022, nr. 273 039). Daarna werd het beroep verworpen dat werd ingediend tegen een bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2022 (RvV 29 september 2022, nr. 278 073).

De motivering van de thans bestreden beslissing laat echter wederom niet toe te begrijpen op grond van welke motieven de bestreden beslissing oordeelt dat er voor verzoeksters kinderen, in tegenstelling tot de eerste procedure, bijzondere elementen worden vastgesteld, eigen feiten, die een apart onderzoek rechtvaardigen en een afzonderlijke beslissing noodzakelijk maken bij een verzoek om internationale bescherming in eigen naam en aldus in afwijking van het vermoeden van artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet dat het tweede verzoek van verzoekster ook in naam van haar minderjarige kinderen is ingediend.

De belangen van het minderjarige kind zijn deze van de moeder, want hun situatie is *in casu* onlosmakelijk verbonden met elkaar. Een andere beoordeling zou elk nuttig effect ontnemen aan het concept van de eenheid van het gezin, dat *in casu* de eerste overweging vormt.

De schending van een bepaling van Unierecht waarbij de begunstigden van internationale bescherming een materieel recht wordt toegekend, die niet leidt tot een schending van artikel 4 van het EU-Handvest, belet de lidstaten echter niet – zelfs gesteld dat eerstbedoelde schending is aangetoond – om gebruik te maken van de bij artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/EU geboden mogelijkheid om een verzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Anders dan de in artikel 4 van het EU-Handvest verankerde bescherming tegen onmenselijke en vernederende behandeling, hebben de door de artikelen 7 en 24 van het Handvest gewaarborgde rechten geen absoluut karakter en kunnen zij dus worden beperkt onder de voorwaarden van artikel 52, lid 1, van het EU-Handvest.

Met verwijzing naar het belang van het kind en de eenheid van gezin overeenkomstig de aangevoerde supranationale regelgeving is het niet denkbaar dat verzoekster in België of in Zweden zou gescheiden worden van haar gezin, terwijl zij in Zweden internationale bescherming geniet, aangezien ze er werd erkend als vluchteling, haar vier oudste kinderen (Z., Y., A., S.) de Zweedse nationaliteit hebben en haar jongste kind zijn verblijfssituatie verbonden is met verzoeksters verblijfssituatie en deze volgt (Documenten, stuk 5, nr. 1, “Beslissing Zweden”).

De Raad wenst te benadrukken dat verzoekster internationale bescherming werd toegekend in Zweden, dat als EU-lidstaat gebonden is door het *EU-acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan zij gebruik kan maken (RvV 20 mei 2022, nr. 273 039). Zij kan zich beroepen op artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 'inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming', naar luid waarvan de lidstaten er, in de eerste plaats, voor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden en de lidstaten, in de tweede plaats, waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet doch die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 van die richtlijn genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid. Deze bepalingen verplichten België er echter niet toe om een gezinslid internationale bescherming toe te kennen, louter omdat een ander lid van dat gezin die bescherming geniet of omdat deze de Zweedse nationaliteit hebben.

De commissaris-generaal nam in het kader van de thans voorliggende beslissing in het kader van de tweede procedure om internationale bescherming vijf afzonderlijke beslissingen tot niet-ontvankelijkheid, zonder een beslissing te nemen voor Sh. Uit de stukken die voorliggen blijkt dat diens procedure bij het CGVS dus nog lopende is, wat ter terechtzitting ook wordt bevestigd door verweerder.

De lopende procedure van Sh. vormt volgens het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (GEAS) een element dat specifieke aandacht vereist, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie (zaak *Ahmedbekova*, nr. C-652/16, 4 oktober 2018). Het GEAS, met name de Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU verzetten zich er niet tegen dat op de door de leden van één gezin afzonderlijk ingediende verzoeken om internationale bescherming maatregelen worden toegepast in verband met de eventuele samenhang ervan, maar verzetten zich er wel tegen dat deze verzoeken gezamenlijk worden beoordeeld. Het is echter niet toegelaten dat de beoordeling van een van die verzoeken wordt geschorst totdat de behandelingsprocedure van een van die andere verzoeken is beëindigd. Het lijkt aldus wenselijk om de juridische situatie van verzoekster en haar kinderen naadloos te laten aansluiten bij elkaar.

Wat Sh. betreft, het jongste kind, dat in Griekenland werd geboren, merkt de Raad op dat dit kind zelf geen internationale bescherming heeft ontvangen in Zweden of een andere EU-lidstaat. De redenering van de bestreden beslissing, die steunt op de bevindingen van het Hof van Justitie in de zaak C-483/20, is bijgevolg niet dienstig. In zaak C-483/20 betrof het immers een situatie van een ouder die al een internationale bescherming werd toegekend in Oostenrijk, die een nieuw verzoek indiende in België om zich bij zijn twee dochters te kunnen voegen die een internationale beschermingsstatus hadden in België. Deze feiten verschillen wezenlijk van de situatie die hier voorligt, waarin geen enkel gezinslid een internationale beschermingsstatus werd toegekend in België.

In zoverre ter terechtzitting de Raad zelf wijst op het arrest in de zaak C-720/20 van het Hof van Justitie, dat ging over de situatie van een kind dat in Duitsland werd geboren en een verzoek om internationale bescherming aldaar indiende terwijl zijn ouders reeds internationale bescherming hadden in Polen, maar een verwijderingsmaatregel voor het gezin werd opgeschort, lijkt dit arrest evenmin dienstig. Het arrest C-720/20 ondersteunt weliswaar het standpunt dat het verzoek van Sh. niet niet-ontvankelijk kan verklaard worden op dezelfde gronden als de rest van het gezin, omdat Sh. geen internationale beschermingsstatus heeft in Zweden, zoals verzoekster, noch de Zweedse nationaliteit, zoals verzoeksters vier oudste kinderen, maar verklaart alsnog niet waarom thans de commissaris-generaal, in tegenstelling tot de eerste procedure, niet in de mogelijkheid was om een beslissing te nemen voor Sh.

In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar de opschorting van de behandeling van de verzoeken van Syrische onderdanen. Dit gegeven, waarvan ter terechtzitting wordt gesteld door verweerder dat deze opschortingsperiode niet langer zou gelden, is niet dienstig bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een verzoek.

De belangen van het minderjarige kind zijn deze van de moeder, hun situatie is *in casu* onlosmakelijk verbonden met elkaar. Een andere beoordeling zou elk nuttig effect ontnemen aan het concept van de eenheid van het gezin, dat *in casu* de eerste overweging vormt.

Bijgevolg is het, in essentie, in een situatie zoals die thans voorligt onbegrijpelijk dat het verzoek van Sh. werd 'afgeknipt' van het door verzoekster ingediende verzoek van 21 oktober 2022, in het licht van artikel 7, lid 5 en artikel 33, lid 2, onder e), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Gelet op het voorgaande, werd de bestreden beslissing bovendien genomen in strijd met het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad van 16 juli 2025.

Gelet op het voorgaande kleeft aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld. De bestreden beslissing wordt vernietigd op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 augustus 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP